

Иво Станков

Три чифта белезници

Събудих се, викайки от ужас... Имах ужасен кошмар – бягах из някаква слузеста течност вместо въздух, а по петите ми се влачеше ужасно създание, което въпреки тромавия си вид ме настигаше.

Подскачих и седнах в леглото. Явно безсънието, от което страдах през последните няколко седмици, бе преминало... Но въобще не се радвах, вместо него ме събуждаха адски видения. Вярно, спях, но цената беше... А и усещах, че краката ми тежат цял тон. Сякаш бях бягал до западните предградия и обратно... Освен това имах и някакво неприятно усещане в стомаха, за което бях сигурен, че ще прерасне в остра болка до следобеда. Но всичко това бе последица от безсънието и щеше да отзвучи...

Някой почука на вратата. Усмихнах се – всичко си беше по старому – портиерът носеше вестника. Време беше да ставам. Изправих се с усилия и разтрих сънливо очи. Някаква бележка лежеше в краката ми. Обикновено ги лепях на дъската за бележки, но тази явно бе паднала. Прочетох я, смачках я на топка и я хвърлих в ъгъла. Откъде ли се бе появила?

Господин Хаусфюрер – портиерът – и неговата невероятно жизнерадостна и заразителна усмивка оправиха за малко лошото ми настроение. Въобще не предполагах, че това, което ще прочета в донесения от него вестник ще помрачи толкова целия ми ден. Седнах в дневната, отпивайки от приготвеното набързо кафе, разгърнах изданието, което четях всяка сутрин...

По-добре да не го бях правил... Доларът падаше главоломно на Източните пазари, Йената печелеше позиции, а Европа бе притихнала и чакаше мършата след поредната битка. Е, 0.05 пункта не бяха толкова много, но след сключената от мен вчера, десет минути преди края на работното време, сделка за закупуване на едномесечни съкровищни бонове на Федералното правителство за 1.6 милиона долара, шефовете ми щяха да откачат... И аз щях да откача!!! Присви ме стомахът...

Събудих се в 6:47. Някой чукаше. Сякаш блъскането бе в главата ми – към вчерашната болка в стомаха се бе прибавило изпепеляващо главоболие, навярно причинено от проблемите в службата... Поне не бях имал кошмари. Смъкнах бавно крака и поседях на леглото, загледан в палците си. Точно до босите си крака забелязах отново онази досадна бележка. Не бях ли?... Вдигнах глава уморено и видях вчерашната – стоеше си смачкана в ъгъла. Втора бележка?! Вдигнах я – текстът бе същия. Цялата ми стая бе обсипана с напомнящи бележки, но написаното на тази ме изненада, а и не си спомнях да съм я писал...

Чукането на вратата продължи и знаех, че Хаусфюрер ще изчезне, ако не отворя веднага. Затова небрежно смачках късчето хартия и го хвърлих при другото. После се отправих неуверено към коридора.

– Събудих Ви?

– И без това беше време да ставам.

– Спите до късно, да не сте в почивка днес?

– Да – отвърнах с мрачна усмивка въпреки главоболието – на косъм се разминах с много дълга неплатена почивка... – Хаусфюрер се ухили неразбиращо, повдигайки вежди и бързо смени темата на нещо близко до ежедневието си:

– Чухте ли за убийствата снощи и предната вечер – в Западните предградия и до Търговския център на Двайсет и седма? – беше с онази клюкарска физиономия, която познавах от редките вечери, когато се прибирах с жена... – Полицията е в недоумение, а градът – шокиран от нечуваната жестокост... Във вестника пише, че са ...

– Съжалявам Хаусфюрер, имам прекалено много други неща, за които да мисля днес! – прекъснах го грубо и набързо го отпратих. Понякога мразех този човек...

Събудих се! Беше 7:14! ЗАКЪСНЯВАХ!!! Къде, по дяволите (дано да е при тях!) беше Хаусфюрер; когато не ми трябва все ми досажда, а днес... Скочих от леглото и изтичах в банята. Измих се набързо. Имах нужда от бръснене, но то щеше да почака. Докато се обличах, за малко да се обеся на вратовръзката си. Набързо си облякох сакото и посегнах за куфарчето... Господи! Все пак ще закъснея за работа! На ръба на масата, точно до куфарчето с документи,... сякаш за да не я пропусна в бързината... стоеше бележката... Седнах на крайчето на леглото и хванах главата си с ръце... Господи!... Прочетох я неколкократно, преди да разбера какво точно пише. Какво значи тази бележка?! И какво прави в моята спалня?!?... Обзе ме необяснима ярост – към тази бележка и към Хаусфюрер, и към шефовете ми, и към шибания долар, и... Сякаш всичко бе против мен! Понечих да разкъсам парчето хартия, но спрях – все пак... почеркът бе мой. Хвърлих я при другите и се опитах да не мисля повече за нея. Беше 7:34! Със сигурност на 37-а и „Уошингтън“ със сигурност щеше да има задръстване! Трябват ми крила...

Обух си обувките, но се наложи да ги сменя, защото бяха мръсни, а и нощес бе валяло...

...проблясъкът бе мъгляв, но отчетлив; сякаш име, което с дни съм се мъчил да си спомня, се появява, когато най-малко ми трябва, ... без причина и без смисъл...

...За миг спрях, поразен от яснотата, с която видях събитията от последните дни... Обхвана ме внезапен страх. Не можех да помръдна! Всичко бе толкова просто. Също като в глупавите детективски романи на 23-а страница... Само дете при тях никога не можех да разреши случая...

Не бях сигурен дали заключих, но беше твърде късно да се връщам. Улисан в апокалиптични видения, за малко не изкрещях – между етажите видях Хаусфюрер. Вървеше бавно нагоре по стълбите. Имаше такова изражение на лицето, че неволно спрях. Въпреки това се опитах да не го гледам в очите, сякаш в моите той можеше да прочете това, което самият аз бях осъзнал преди малко.

Какво нещастие, какво нещастие!... Завайка се портиерът. Изглеждаше потресен – нещо, което никога не бях очаквал от него. Задуших гласа, надигнал се в мен и го погледнах въпросително.

Госпожица Дженифър – вестникарката от ъгъла, от която винаги купувах вестника Ви – намериха я убита току до нашия вход... Просто не мога да повярвам... Та кой би го сторил, тя беше толкова крехка! Как са могли... и да не чуя нищо... – всеизвестно беше, че Хаусфюрер си поспива нощем. Може би затова видях и искрица гузна съвест в погледа му; а може би не затова...

Затова и закъснях... – вестникът стърчеше от лявата му ръка, но не му обърнах внимание и побягнах надолу по стълбите. Ако бях останал, щях да започна да крещя и нямаше да спра, докато не изгубех гласа си напълно. Тичах надолу все по-бързо, сякаш бягайки от себе си... Но имах план...

В просъница усетих, че нещо убива на лявата ми страна. Събудих се! Рязко отдръпнах лявата си ръка от лицето, но от вика ми остана само протяжен стон. Малко под китката гривната на белезниците се бе килнала на страна, а от нея висеше остатъкът от *скъсаната* верига! Продавачът в оръжейния магазин ме бе погледнал странно вчера (*гати перверзника*). Не всеки ден човек като мен купуваше белезници, и то от най-здравите... Но си бе замълчал – това му беше работата...

...Невероятно трудно е човек да осъзнае и приеме мисълта, че някой друг, нещо друго живее в него... Незнайно защо – наречете го шесто чувство, предчувствие, видение... реших, че ужасът от съня ми се е вселил в мен... Разбира се можех да отида на лекар, но съвсем разумните ми действия снощи доказваха, че не съм луд... А и освен по деянията му, по нищо друго не личеше, че то е там... Контролираше сънищата ми, ... ставаше мен, докато спях... и убиваше.

Аз съм рационален човек и мисли за врачки и черна магия са ми чужди... Помислих да се опитам дълго да не спя, но бързо се отказах – все някога щях да се предам... и то щеше да се върне. Не можех да се предам в полицията – щяха да ми се присмееят „...Човек като Вас...“; а там бе най-сигурно за мен... Господи, то бе силно... Да разкъса белезниците... А аз съм рационален човек...

Не бях убеден,... за мен бе невероятна самата мисъл – все едно Исус да е бил Пилат, докато онзи спял..., но вчера, както си работех над последния проект... нещо избухна в мен и ме накара да изпусна листите, които държах... Наведох се да ги вдигна...

...и тогава то отново проблесна в мен... Тичах по улицата, а някой тичаше пред мен... Напредвах с огромни крачки. Скочих върху него и го повалих. Това бе жена!... Тя извика и скри лицето си с ръце...

Изкрещях. Имах усещането, че в мозъка ми е станало късо съединение. Внезапна мълния главоболие разцепи главата ми, утихна за секунда, след това се върна като звука от жестокия гръм... Заваля дъжд от болка...

...Седнах на леглото и стиснах зъби. Не исках да погледна надолу! От всичко на света в момента най-много исках да чуя познатото почукване на вратата, да се усмихна и да разбере, че всичко си е по старому. Но тъй като цяла вечност никой не почука, усетих, че трябва да погледна надолу. Погледнах. Издишах бавно – отчасти с облекчение, отчасти – с любопитство. На пода нямаше нищо. Нито на масата. Може би днес нямаше да има бележка?...

Погледнах през рамо и видях, че другата гривна виси заключена на рамката на леглото. Какво, по дяволите... Наведох се и точно до двата крака на леглото, където бяха съединяващите болтове, видях няколко стърготини. Но по ръката ми нямаше никакви белези... Тази сила ме учудваше. Как можеше... как можеше нещо да усили физиката ми ...освен,... освен ако това нямаше нищо общо с физическа сила... Но аз знаех... Знаех какво да сторя... Знаех как да го спра...

...Най после някой почука. Стреснах се и тръгнах да отварям. После се сетих, че да спиш с белезници е ненормално и се върнах, за да скрия гривната, която висеше на леглото. Огледах се диво за ключа, но някой почука още по-настоятелно :

„ Полиция! Отворете!“ . Страхът накара мисълта ми да тече по-бързо; хвърлих одеалото върху рамката на леглото, а шибания ключ не се виждаше никъде. Навлякох нервно халата и пхнах лявата си ръка дълбоко в джоба.

– Агент Мълдър Фокс, ФБР. Господин Смит Аддамз? ...Що за първо име? – промърмори агента, като ме изгледа от глава до пети.

– С какво мога да ви бъда полезен, агент Фокс? Направих се на учуден. Явно не го направих много добре, защото той поиска да влезе. И без да каже нищо, най-нахално се намъкна чак в спалнята.

Случило се е нещо лошо – каза агентът и направи пауза, сякаш за да види моята реакция. Разочаровах го. Чудех се кой ли е този път – ... с портиера ... ъ-ъ-ъ, господин Хаусфарер

– Хаусфюрер... – поправих го несъзнателно аз. Опитах се да пооправя косата си с една ръка и за малко не измъкнах и другата от джоба – Но какво общо имам аз?

– Добре... Няма да издам следствена тайна, ако ви кажа, че е бил убит – не реагирах както очакваше и мъжът тихо добави, накланяйки глава към мен:

Разбирате ли,... не можем да го съберем целия на едно място... – погледнах го ужасен и този път ужасът ми бе неподправен – не вярвах, че може да се стигне чак дотам!

– Какво му се е случило?

– Точно това се опитвам да разбера – той или беше много тъп (нещо съвсем нетипично за Бюрото), или трябваше много да внимавам – Явно отношенията ви с жертвата не са били много приятелски...

– Хаусфюрер едва ли има много приятели –контрирах аз. Агентът спря да пише и ме погледна странно.

– Значи го познавахте добре?...

– Слушайте, агент... Фокс, току що разбрах за смъртта на човека, който вече три години ми носи..., носеше вестника всяка сутрин. Мисля, че ще е най-добре, ако си тръгнете, а ако искате да разговаряме по-обстойно – изпратете ми призовка, или пък елате през седмицата,... след 18:30.

– Сигурно ще се наложи – отвърна мъжът, прибра електронния си бележник (и аз трябва да си купя една такава джаджа и да се отърва от купищата бележки,...които непрекъснато забравям), плъзна търсец поглед наоколо и се отправи към вратата. Там спря и се обърна:

– Силно се надявах да ми дадете някаква следа. Вие сте най-надеждния човек във входа...- чувствах, че мозъкът ми е блокирал напълно, не можех да мисля, сякаш смазан от тежестта на случващото се... и от връзката си с него... Нетърпелив да го изгоня от дома си, аз казах първото, което ми дойде на ум:

– При други обстоятелства бих ви посъветвал да проверите

портиера, но в случая това е неуместно...

Събудих се. Но не бях сигурен, че съм буден. Всичко в стаята изглеждаше като в мъгла – някак неясно, бледо... плуваше. Сякаш гледах спалнята си през обърнат наопаки бинокъл. Пропорциите бяха разтеглени до безкрайност: прозорецът сякаш обхващаше цялата стена, многобройните бележки правеха дъската за съобщения да изглежда като гръб на гигантска праисторическа костенурка, полилеят се клатеше като часовник на хипнотизатор, във въздуха се носеше особена миризма на нещо съвсем близко, станиолено, но непознато.

Опитах се да повдигна глава и да се огледам. Но няхах сили. Усетих неприятен вкус в устата си. Обърнах се надясно и въздъхнах с облекчение – ръката ми все още беше прикована за леглото с *трите* чифта белезници. Този път бях УСПЯЛ!... Не можеше да има бележка... Бях победил! С немалки усилия повдигнах глава. Погледът ми бе разфокусиран, но преди главата ми да падне безпомощно назад, видях върху леко присвитите си в коленете крака парче хартия. Бележката.

Нямаше нужда да я чета. Знаех какво пише. Беше същото като вчера, и онзи ден, и деня преди това... Нямаше значение, че първия и втория ден беше на пода, третия – на масата, а четвъртия – скрита под изцапвания с кръв панталон. Присъдата бе същата!

Студ бе сграбчил тялото ми. Въобще не усещах краката си. Чувствах се така, сякаш цял айсберг тежи върху гърдите ми. Учудих се какво става с мен. Опитах се да помръдна свободната си ръка. Болката бе ужасна! С неистови усилия успях да се освободя от тежестта на одеалото. Разбрах от къде идва непознатият мирис във въздуха: вътрешната страна на ръката ми, между китката и лакътя, бе изгризана почти до кокал, а одеалото и чаршафите под мен бяха подгизнали от кръвта ми. Сигурно имаше и по пода. Започнах да плюя и се задавих. Повечето от петте литра кръв в тялото ми бе изтекла... Затова ми беше толкова студено. Все пак *не бях успял*. Умирах... Присъдата бе изпълнена. Захлих се неистово при мисълта за бележката: двете думи, които ме осъждаха на смърт. Смехът премина в суха кашлица – няхах сили дори да се смея...

И въпреки всичко... УБИХ ПАК!

22.12.98 г.

КРАЙ

© 1998 Иво Станков

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/412>]